

забрадки (зашиване на специални шевици и мъниста по краищата им), плетена на дантели, шиене на юргани. След 30-те год. се оформили циганските „наемници”, които ходят в града да работят по домовете, да перат, мажат, навиват калмукани (масури, на които с чекрък се навива преждата) (Кючуков 1992: 63-66).

Циганите решетари и по-бедните калайджии работят в градовете като хамали, а жените и на двете групи търсят домакинска работа в къщите – перачки, чистачки и др. Те са честни, чисти и работят старателно. Всички ги наемат (Pertulengro 1915-16: 7).

В Стара Загора до началото на 60-те год. на XX век циганки перат и чистят в домовете на по-заможните стари хора. „Често това е за дрехи, за храна и някой лев.... Викаха „турски” циганки да точат юфка в къщите, а на Великден да мажат

с кал и да варосват къщите и дуварите. По улиците минаваха циганки и продаваха дилиянка, бяла пръст, хума. Викаха и на висок глас предлагаша стоката си, която носеха в кошници или кошове на гръб....Като малък майка ме водеше в женската баня. Телякинята беше едра, дебела циганка, ходеше с шалвари” (м., р. 1941 г.).

Друго занаятие, посочено още в данъчния регистър от 1522-1523 г. и даващо наименование на групата, която го работи, е това на *решетарите*. В началото на XX век в „Репортаж за циганските групи в Североизточна България” Петуленгро (Б. Гилиат-Смит) посочва, че „калбурджис – решетари”, които считат, че винаги са били мюсюлмани са напълно уседнали в района на Варна, Добрич и околните селища. Решетари християни живеят в Добрич и околностите. Получергаруващите решетари мюсюлмани от Силистренско са вече главно джамбази (Pertulengro 1915-16: 4-6).